

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ . . . Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ πᾶσα αἰτήσις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθ ἡ ν α ς

Ο ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗΣ

Ὁ Κουτσογιάννης ἦταν καὶ εἶναι τὸς ἀκόμα — γιὰ τὴν ζῆ καὶ βασιλεύει, ὡς τὰ τώρα, μέσα πρὸς ἀγαπημένα του τὰ λογγάρια—δὲ ἀγριάνθρωπος τοῦ χωριοῦ, τὸ συνιῶρισμα τῶν λόγγων καὶ τῶν πλαγιῶν. Εἶχε γένειαι εἴκοσι χρονῶν, καὶ δὲν ἔξευρε τί θὰ εἴπῃ Γιάννινά, ἂν καὶ τὸ χωριὸν τοῦ δὲν ἦταν πλειότερο ἀπὸ ἐξ ὧρες μακρὰ ἀπ' αὐτὴν τὴν πολιτείαν. Ὅλον τοῦ τὸν καιρὸν ἦταν τρυπωμένος στὰ λόγγα μὲ τὰ γίδια του καὶ μὲ τὰ γιδάρικα του, τὰ πρόβατα. Δὲν ἔβγαινε καθόλου στὸ κόσμον. Χρόνον στὸ χρόνο, τὴν Ἀμπερὴ μοναχὰ πῆγαινε ταχτικά στὴν ἐκκλησιὰ ντζικ-ντζικ, κουτσά-κουτσά, ἀκουμπώντας σὲ μιὰ γερὴ πατερίτσα, γιὰ νὰ κοινηγήσῃ καὶ ν' ἀκούσῃ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ δὲ ματασμίγονταν πλεὶς μὲ κόσμον. Νύχτα-μέρα λόγγο καὶ μαντρί, ἢ στρουγγα καὶ λόγγο. Σωτὸ ἀνθρωπάγροισι.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ του, ἀφόντας μικρὸ παιδάκι, ἐφτὰ ὀχτὼ χρονῶν, εἶχε βγάλει ἕνα κακὸ ὄγαλτο, μιὰ μαύρη λούγκα στὸ παραδάγκαλο τοῦ ποδαριοῦ του, καὶ κουτσάθηκε. Ἀπ' αὐτὸ ντροπίζονταν νὰ βγῇ στὸ χωριὸν σὺν ὅλος ὁ κόσμος, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἰδοῦν οἱ τσιούπρες καὶ τὸν περιγελάσουν, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἰδοῦν τὰ λεινόπαιδα καὶ τοῦ φωνάζουν: «Γιάν! Γιάν! Κουτσογιάν!» γιὰ νὰ μὴν τὸν ἰδοῦν οἱ νιόνυφες καὶ τὸν λυπηθοῦν.

Οἱ δικοὶ του τοῦ πῆγαιναν κάθε βράδυ φωμὶ καὶ ποσοφάγι στὸ χαιμάδι ἢ στὸ λόγγο, καὶ καθε Σαββατόβραδο τὰ σκουτιά του γιὰ ν' ἀλλάξῃ καὶ στὸ μῆνα ἢ στὲς δυὸ μῆνες μιὰ φορὰ ἀπὸ ἕνα ζευγάρι φασκιὲς γιὰ τὰ τσαρούχια του, τσαρούχια μὲ λουριά, ποῦ δένονταν ὡς τὸ γόνα.

Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πλεῖς ὁμορφους ἄντρες τοῦ τόπου του, καὶ ἀπὸ τοὺς πλεῖς γερούς, καὶ τόσο ἔτρεχε ἂν καὶ κουτσός, ὥστε δὲν τὸν ἔφτανε κανένας γερός καὶ δὲν τοῦ γλύτονε γίδι, ποῦ νὰ μὴν τὸ πιᾶσιν στὴν ἀρέντα. Ἀγέρας μοναχός. Λές καὶ ἡ κουτσαμάρα τοῦ εἶχε βάλει φτερά.

Ἀπόφυγε τὲς γυναῖκες, ποῦ πηγαίνουν κάθε παρὼν στὸ λόγγο γιὰ νὰ κόψουν ξύλα, καὶ δὲ σμίγονταν νὰ κουβεντιάσῃ καὶ αὐτὸς σὺν ἄνθρωπος, ποῦ ἦταν παρὰ μὲ πιστικούς, εἴτε χωριανούς του, εἴτε συνοριτίες του, καὶ ὅταν τὸν ἔπιανε ὁ καῦμός ποῦ αἰσθάνονταν μέσα του τί λεβέντης θὰ ἦταν, ἂν δὲν κουτσαίνωνταν—καὶ αὐτὸς ὁ καῦμός τὸν ἔπιανε κάθε μέρα—ἀνέβαινε σὲ μιὰ κοντορραχοῦλα καὶ ἀρχίζει νὰ λαλήσῃ τὴν φλογέρα του, ποῦ ἦταν ἀπ' ἀκτοκόκκαλο, καὶ δὲν τὴν ἔβλεπε στὸ σελάχι τοῦ ἂν δὲν ἔβλεπε τὰ γίδια ποῦ βοσκοῦσαν ὀλόγυρά του, νὰ παρατήσουν τὸ κλαρί, ἀπὸ τὴ γλύκα τοῦ ἡχοῦ, καὶ νὰ γυρίσουν τὰ μοῦτρά τους πρὸς αὐτόν.

Ὅταν λαλοῦσε ὁ Κουτσογιάννης τὴ φλογέρα, ὅσοι βρίσκονταν κοντὰ του τὸν ἀφηκρῶνταν μὲ μεγάλη προσοχή, ἀπὸ κρυφά, γιὰτί, ἅμα ἐνοιῶθε ὅτι τὸν ἀφηκρῶνταν ἔπαυε τὸ λάλημα στὴ στιγμὴ. Εἶχαν παραλογίσει ὅλοι οἱ πιστικοὶ μὲ τὴν φλογέρα του καὶ ἔσκαζαν ἀπὸ τὴ ζῆλια τους. Ἐλεγον συναμεταξύ τους καὶ σ'

ὅλον τὸν κόσμον ὅτι τὸ λάλημα αὐτό, ποῦ ὁμοιάζε σὺν ἀγγελικό, δὲν ἦταν δικό του, ἀλλὰ τὸ εἶχε ἡ φλογέρα νὰ λαλήσῃ ἐστὶ ὁμορφα καὶ ἄνηκουστα. Ἐλεγον τάχατες ὅτι ἡ φλογέρα λαλοῦσε καὶ ὅχι τὸ στόμα, τὰ δάκτυλα, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Κουτσογιάννη. Φθονερός κόσμος!

Μιὰ μπαμπούγρια—χειρότερη ἀπ' ὅλους—ἔλεγε ὅτι ἡ φλογέρα τοῦ Κουτσογιάννη ἦταν τοῦ ἀντρός μιανῆς Ἑωτικῆς καὶ ὅτι μιὰ μέρα τὴν ἦρε ὁ Κουτσογιάννης στὴ βόηση, ὅπου τὴν εἶχε λησμονήσει τάχατες ὁ ἀντράς τῆς Ἑωτικῆς.

Αὐτὰ ἔλεγε ἡ μπαμπούγρια, καὶ οἱ ἄλλοι ποῦ δὲ μπορούσαν νὰ λαλήσουν, σὺν τὸν Κουτσογιάννη, καὶ ἂν δὲν ἦταν νὰ τὸ πιστέψουν, τὸ ἐπίστευαν μ' εὐχαρίστηση.

Μιὰ μέρα συνόθησαν τέσσαρες πέντε πιστικοὶ ξενοχωρίτες, καὶ ἕνα-δυὸ ἀπὸ τὸ ἴδιο τοῦ χωριοῦ, καὶ ἐκεῖ, ποῦ κοιμῶνταν ὁ Κουτσογιάννης γλυκά-γλυκά κάτω ἀπὸ μιὰ πολὺκλαδὴ, καὶ πυκνόφυλλη βελανιδιά, πῆγε ἕνας τους σιγά-σιγά σὺν λαγός, καὶ ἀλαφρά-ἀλαφρά σὺν ἱσκιος, καὶ τοῦ τὴν ἔξευρε ἀπὸ τὸ σελάχι, χωρὶς νὰ καταλάβῃ καθόλου, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε κανένας τους νὰ τὴν ἀφήκῃ στὸν ἄλλο γιὰ νὰ μὴ μαλώσουν καὶ σκοτωθοῦν ἀποφασίσαν νὰ τὴν τσακίσουν, καὶ ἔτσι τὴν ἔκαναν χιλιάδες κομμάτια.

Ἐνεκ' ἀπ' αὐτὸ ὁ Κουτσογιάννης τὸ γλυκόφωνο ἀηδόνι, τοῦ λόγγου χήρεψε ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην του τὴ φλογέρα ποῦ τὴν ἔσερνε πάντα μαζὺ του, σὺν χιλιζηλεμένο ταίρι του, δέκα χρόνια ἀκέρει, παρηγοριῶντας μ' αὐτὴ τ' ἀδικημένα του νιάτα, καὶ τὴν ἀδικημένην του λεβεντιά.

Τοῦρθε νὰ σκάσῃ. Τοῦρθε νὰ σκοτωθῇ, ἀπὸ τὸ κακό του, γιὰ τὸ χαμὸ τῆς φλογέρας του, καὶ περπατοῦσε ὅλη-μέρα μὲ τὸ ντουφέκι στὰ χέρια, γιὰ νὰ πιτύχῃ κανένα ἀητό, νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πάρῃ τὲς φλογέρας του. Ἀλλὰ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ σκοτώσῃ κανεῖς ἀητό γιὰτί δὲ ζυγόνεται εὐκολα, πετάει πετάει πολὺ ψηλά, καὶ ἔχει φωλιά σ' ἀπάτητους γκρεμούς.

Πέρασε ὁ χινόπωρος, πέρασε καὶ ὁ χειμῶνας, μῆκε καὶ ἡ ἀνοιξή, μὲ τὸ Μάη καὶ ὁ καυμῆνος ὁ Κουτσογιάννης βρίσκονταν ἀκόμα χωρὶς φλογέρα! Τὰ λόγγα καὶ οἱ ρεματιὲς εἶχαν βουβαθῇ πλεῖς, χωρὶς τὸ ξωτικίσιο λάλημα τῆς φλογέρας του καὶ τὰ γιδόπροβατα βόσκαγαν λυπημένα καὶ ξέκρυθρα. Χοινόπωρος καὶ χειμῶνας χωρὶς φλογέρα κακὸ, ἀλλὰ κατὶ ὑποφέρεται, ἀλλὰ ἀνοιξή καὶ καλοκαίρι, εἶναι ἀνυπόφορα. Ὁ πιστικός, ἂν δὲν ἔχῃ ἐκεῖ μέσα στὴν ἔρημια τοῦ λόγγου τὴ φλογέρα του, ἀναχασμιέται, νυστάζει, κοιμάται καὶ χάνει ἀπὸ κοντὰ του τὰ γιδόπροβάτα του. Πιστικός, χωρὶς φλογέρα εἶναι χαμένο ὄν. Εἶνε σὺν ἐκκλησιὰ χωρὶς σήμαντρο, σὺν ἀηδόνι χωρὶς φωνή, σὺν ρεματιά χωρὶς μουρμουρητό, σὺν κοπάδι χωρὶς κυπροκούδουνα. Ἡ φλογέρα δίνει τὸν πιστικόν, ὁρεξή, τὸν γεμίζει χαρά, καὶ εὐφροσύνη, καὶ τὸν κάνει νὰ στέκεται πάντα καὶ ἄγρυπνος καὶ νὰ συμμαζεύεται ἡ κοπὴ γύρα του.

Ἦταν μιὰ Δευτέρᾳ πρωί. Περνοῦσε ὁ ἀξά-

δερφός του ὁ Κώστας γιὰ τὰ Γιάννινα. Ὁ ἀξάδελφός του ὁ Κώστας ἦταν ἀπὸ πλησιόχωρο. Ὅσοι πᾶνε γιὰ τὰ Γιάννινα γνωρίζονται ἀπὸ μακρὰ. Ἡ θάχουν ξύλα φορτωμένα τὰ πρᾶμμά τους, ἢ ἂν εἶνε καθάλα θάχουν μιὰ βελέντζα στρωμένη στὸ σαμμάρι, ἕνα ντισάκκι περασμένο στὰ σκαρβέλια, μιὰ κάππα δεμένη—ἂν δὲ βρέχῃ—καὶ κάμποσα σακκούλ'α, καὶ κάμποσες πλόσκες κρεμασμένα ὅλα πίσω καὶ μπροστὰ στὸ σαμμάρι.

Βγέποντας ὁ Κουτσογιάννης ἀπὸ μακρὰ τὸν Κώστα νὰ διαβαίνει βῆκε πανάδρομα κα τοῦ φώναξε:

— Π' ὦρα καλή, ὦρέ!

— Γιὰ τὰ Γιάννινα!

— Γιὰ στάσου τσιότσιο!

Στάθηκε ὁ Κώστας, καὶ ὁ Κουτσογιάννης βρέθηκε στὴ στιγμὴ στὸ πλάι του.

— Καλ' μέρα Κώστα!

— Πολλὰ τὰ ἔτη.

— Στὰ Γιάννινα, γιὰ ψῶνο.

— Δὲ μοῦ λές. . . . ; Μ' ἀγοράσεις μιὰ φλογέρα;

— Τί νὰ σοῦ πῶ Γιάννη μου! Ἡ φλογέρα χρειάζεται νά'ναι κανεῖς μόνος του νὰ τὴν ἀγοράσῃ. Ἐγὼ δὲ ξέρω νὰ τὴν λαλήσω. Μπορῇ νὰ σ' ἀγοράσω καμμιὰ, ποῦ νὰ μὴν ἀξίζει.

— Τότε πρέπει ν' ἀποφασίσω νάρθω μόνος μου, κατὰ τὸ λέγει σου. . .

— Ἐξέρω καὶ ἐγὼ, ἀδερφοῦλη; Ὅπως θέλ'ς!

— Μὲ παίρ'ς μαζὺ σου. . . ;

— Σὲ παίρω, λές; Ὅρεξή νά'χεις.

Τοῦ Κουτσογιάννη τὸ πρόσωπο, ξέλαμψε ἀπὸ χαρά, καὶ εἶπε μὲ ξαποφασιά:

— Αἶντε! Ὁμπρὸς καὶ ὅτι εἶπε ὁ Θεός!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τράβησε μπροστὰ.

Ὁ δρόμος γιὰ τὰ Γιάννινα περνοῦσε ἀπὸ τὸ χωριὸ τοῦ Κουτσογιάννη καὶ μάλιστα μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἄμα ἔφθασε μπροστὰ στὸ σπίτι του, φώναξε στὴν μάνα του μὲ μεγάλην φωνήν:

Ἦρ' μάνα! Ἦρ' μάνα!

Ὅρσε! ἀπολογήθηκε ἡ μάνα τοῦ Κουτσογιάννη ἀπὸ μέσα, καὶ στὴ στιγμὴ βῆκε στὴν ἐξώθυρα.

— Τὰ καλά μ' τὰ σκουτιά! εἶπε ὁ Κουτσογιάννης μὲ βία.

— Σὲ καλὸ σου, παιδάκι μου! Τοῦ εἶπε ἡ μάνα του. Καὶ πῶς ἦταν αὐτό;

— Ὅθ πάω στὰ Γιάννινα ν' ἀγοράσω φλογέρα! . . . θὰ πάω μὲ τὸν Κώστα. . . Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ξεμύτησε καὶ ὁ Κώστας μὲ τὸ μούλαρι τοῦ καθάλα.

Καὶ ἐνῶ ἡ μάνα του ἀνοίγει τὴν κασέλα γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ καλά σκουτιά του, ὁ Κουτσογιάννης τῆς ἔλεγε:

— . . . Ἐγὼ, ποῦ λές, μάνα, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, θὰ εἶμαι αὔριο τὸ βράδυ ἐδῶ. Ὅσο ποῦ θὰ λείπω νὰ στείλῃς τὸν Παῦλο στὰ σκαχτά. . .

Ὁ Παῦλος ἦτον ὁ μεγαλειότερος ἀδερφός, καὶ εἶχε ὡς ἔργο τὸ ζευγάρι.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Κουτσογιάννης ἄλλαξε, συγιοίστηκε, πῆρε καὶ πέντε ἐξ ἡ γρόσια ἀπὸ τὴ μάνα του, γιὰτί αὐτὴ νοικοκυρεῖ στὸ σπίτι, ἐνεκα ποῦ ὁ ἀντράς τῆς ἦτον ἀπὸ καιρὸ πεθαμένος, καὶ ξεκίνησε κάνοντας τὸ σταυρό του, σὺν νὰ ξεκινούσε γιὰ κανένα μεγάλο ταξίδι. Ὡς ἕνα διάστημα τὸν ἀκολούθησε καὶ ἡ μάνα

Ἀμερικανοὶ ἐγκαταλείπουν τὴν Ἀθάναν, ἥτις τάχιστα θὰ βομβαρδισθῇ. Οἱ ἐν Ἰσπανίᾳ Ἀμερικανοὶ ἐξήγησαν τὴν προστασίαν τοῦ πρεσβευτοῦ αὐτῶν Βούδφωρδ. Ὁ οἶκος Nibbious, ἐτοιμάσας τὰς ὑπονόμους τοῦ λιμένος τῆς Ἀθάνας, ἐδῆλωσεν, ὅτι ἡ καταστροφή τοῦ ἀμερικανικοῦ θωρηκτοῦ «Μαῖν» ἐγένετο δι' ὑπονόμου παρ' αὐτοῦ παρασκευασθείσης. Ἡ εἰδησις ἐξάπτει τὸν πολεμικὸν ἐρεθισμόν ἐν Ἀμερικῇ.

— Τὴν 24 Μαρτίου ἀπεβίωσεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ ἐκεῖ διαπρεπὴς ἱατρός Γεώργιος Ζηγκάρολας, μία τῶν περιφανέστερων προσωπικοτήτων τοῦ ἐξω ἑλληνισμοῦ.

ΡΕΤΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΜΙΧΑΣ

Πλατεῖα Βουλῆς — ΑΘΗΝΑΙ

Ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον οἱ ἐκ τῶν ἀρίστων φίλων καὶ συμπατριωτῶν ἡμῶν γνωστοὶ μεγαλοκτηματῖαι ἐνταῦθα κ. κ. Δημήτρ. Α. Ρέτος, δικηγόρος καὶ ὁ γυναικάδελφος τούτου Σταῦρος Κ. Γερομίχας νεαρώτατος τοῦ Δικαίου διδάκτωρ ἱδρυσαν ἐνταῦθα «Γραφεῖον Ἐπιστημονικῶν Νομικῶν ἔργων μετὰ τμήματος ἐμποροπραγματικῶν καὶ κτηματικῶν συναλλαγῶν».

Γνωρίζοντες εἰς τοὺς ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἀπανταχοῦ τοῦ ἐξωτερικοῦ εὐρισκόμενους φίλους συμπατριώτας ἡμῶν καὶ ἀναγνώστας τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» τὸ νέον τοῦτο Ἡπειρωτικὸν ἐν Ἀθήναις κέντρον, προωρισμένον νὰ διευκολύνῃ σπουδαίως τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν ἀπανταχοῦ Ἡπειρωτῶν πρὸς τὴν πρωτεύουσάν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐν γένει, καὶ μεγάλας νὰ παράσχῃ ὑπηρεσίας εἰς τὰ συμφέροντα τῶν ἐν τῇ πατρίδι καὶ τῶν ὁπουδήποτε ἀποδημούντων συμπατριωτῶν ἡμῶν, συγχάρομεν ἐγκαρδίως τοὺς φιλοτίμους ἐπιστήμονας καὶ λαμπροὺς πατριώτας, ἀπεκδεχόμενοι ἐκ τῆς ἐγγυμένης προσηθείας τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν καὶ τῶν ἀρίστων προσόντων τῶν πλήρη τὴν εὐδοκίμησιν τῶν εἰς τὴν σταδιοδρομίαν αὐτῶν. Οἱ ἡμέτεροι φίλοι ἀναγνώσται δὲ ἀπευθύνονται ἀσφαλῆς καὶ πεποιθότες διὰ πᾶσαν ἐνδιαφέρουσαν πληροφορίαν ἢ συμβουλὴν καὶ οἰανδήποτε ὑπηρεσίαν τῶν συμφερόντων αὐτῶν ἐπιστημονικῆς, ἐμποροπραγματικῆς, κτηματικῆς κλπ. φύσεως.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ἦρχισαν ἐν τοῖς Ἀνακτόροις αἱ προετοιμασίαι διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Διαδόχου. Τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα, τὴν Τετάρτην ἢ τὴν Πέμπτην, ὁ Διάδοχος μετὰ τῆς προγκηπίσης Σοφίας ἀναχωροῦν εἰς Εὐρώπην. Ὁ μετὰ τοῦ κατ' ἀρχὰς εἰς Κοπεγχάγην ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν, αἵτινες θὰ διεξαχθῶσι πρὸς τιμὴν τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας τῆς Δανίας καὶ εἰς τὰς ὁποίας θὰ παρευρεθῶσι πλείστα ἱεραρχεῖται κεφαλὰ τῆς Εὐρώπης. Ἐκ Κοπεγχάγης ὁ Διάδοχος μετὰ τῆς προγκηπίσης Σοφίας θὰ μεταβῶσιν εἰς Βερολίνον πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου καὶ τῆς αὐτοκρατειρας Φρειδερίκης, κατόπιν δὲ εἰς Λονδίνον πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ἀνάσσης Βικτωρίας. Τὸ ταξίδιον τοῦτο τοῦ Διαδόχου θὰ διαρκέσῃ περὶ τοὺς δύο μῆνας. Μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Διαδόχου, ὅτε ἐλπίζεται, ὅτι θὰ ἔχουν τελείως λυθῇ ὅλα τὰ ἐκκρεμῆ ζητήματα, θὰ ταξειδεύσῃ καὶ ὁ Βασιλεὺς. Τὸν Διάδοχον κατὰ τὸ ταξιδίδιον τοῦ θὰ συνοδεύσῃ ὁ χθὲς διορισθεὶς ὑπασπιστὴς αὐτοῦ ἀντισυνταγματάρχης τοῦ μηχανικοῦ κ. Ἀγ. Πάλλης, ἐκ τῶν διακεκριμένων ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ μας.

— Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἀπνύθουε τηλεγραφικὴν διαταγὴν πρὸς τὸ ἀρχηγεῖον Φθιώτιδος, ὅπως ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Δευτέρας τοῦ Πάσχα παρατάξῃ τὸν ὀρισμένον διὰ τὴν κατάληψιν στρατὸν καὶ βχδίσῃ συμφῶνως πρὸς τὰς ὁδοιὰς αὐτῶν διαταγὰς, περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν θὰ γείνη ἡ κατάληψις τῆς χώρας μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐκκένωσης.

— Ἡ Κυβέρνησις ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν, ἵνα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς ἐκκένωσης πλὴν τῶν ὁρισθέντων τριῶν ἀντιπροσώπων διορίσῃ καὶ δύο ἀνωτέρους ἀξιωματικούς ὅπως ἐπέλθῃ προηγουμένη συνεννόησις περὶ τῆς κινήσεως τῶν στρατευμάτων, ἵνα μὴ ταῦτα ἐλθῶσιν εἰς ἐπαφὴν. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οἱ ἀξιωματικοὶ κ.κ. Ζηφειρόπουλος ἀντισυνταγματάρχης καὶ Κων-

σταντινίδης ταγματάρχης, ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς διαρρυθμίσεως τῶν συνόρων, θὰ ἐπιφορτισθῶσι νὰ συμμετάσχῃ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἐκκένωσης, ἐκτὸς ἐὰν αἱ ἐργασίαι τῶν δύο Ἐπιτροπῶν συμπέσωσι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον.

— Οὐδεμία εἰσέτι εἰδησις ἀνηγγέλθη εἰς τὴν Κυβέρνησιν περὶ τοῦ δανείου. Ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἀναμένει, ὡς εἶπε χθὲς, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν ἀναγγελίαν περὶ ὑπογραφῆς τῆς συμβάσεως. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἡ σύμβασις αὕτη θὰ ὑπογραφῇ σήμερον ἢ αὔριον, ἢ βραδύτης αὕτη δικαιολογεῖται ἔνεκα τῶν ἑορτῶν κατὰ τὰς ὁποίας αἱ πρεῖς συμβαλλόμεναι διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ δανείου Τράπεζαι, δὲν ἐργάζονται.

— Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Πετρούπολεως, δεκαπεντακισχίλιοι Συροχαλδαῖοι ἠσπάζοντο τὴν ὀρθοδοξίαν. Ἡ ἐξωμοσία τοῦ ἐπισκόπου αὐτῶν ἐτελέσθη πανηγυρικῶς ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου Νέφκης. Εἰς τὸ γεγονός ἀποδίδεται μεγάλη πολιτικὴ σημασία.

— Ἐπεβλήθη δεκαήμερος πραγματικὴ καθάρσις μὴ ὑπερλογιζομένων τῶν ἡμερῶν τοῦ διαπλου, εἰς τὰ ἀπὸ τῆς 23 Μαρτίου ε. ε. καὶ ἐντεῦθεν ἀποπλεύσαντα ἐκ Τξέδδας πλοῖα καὶ ἀιμόπλοια. Ἡ καθάρσις αὕτη θέλει τελεῖσθαι ἐν τῷ λοιμοκαθαρτηρίῳ Δήλου.

— Προχθὲς τὴν 6 1)2 μ. μ. ἀπεβίωσεν ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ ὁ βουλευτὴς Θήρας Ν. Νομικός.

— Αἱ ἐρεταὶ τῆς γαλλικῆς σχολῆς ἀπεφασίσθη νὰ τελεσθῶσιν ὀρισμένως τὰς δύο πρώτας ἡμέρας τοῦ Πάσχα, τὴν Κυριακὴν καὶ τὴν Δευτέραν. Πεντηκονταετηρίς τῆς σχολῆς δὲν θὰ ἐορτασθῇ, ἀλλὰ θὰ ξενισθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα ἐταίρων τῆς σχολῆς οἱ δηλώσαντες Γάλλοι ἀρχαιολόγοι, ἐπιστήμονες καὶ λόγιοι ὅτι θὰ κατέλθωσι πάντες ὁμοῦ εἰς Ἀθήνας τὴν Μ. ἐβδομάδα τοῦ Πάσχα, ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα.

— Πληροφορούμεθα αὐθεντικῶς ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ δύο μηνῶν ἐργάζεται πυρετωδῶς πρὸς ἄρσιν τοῦ καταστρεπτικοῦ δι' ἡμᾶς δαρμοῦ τῆς σταφίδος ἐν Ρωσίᾳ, πλείστας δὲ καταβάλλει ἐνεργείας ὅπως σὺν τῇ ἄρσει ταύτῃ ἐπιτύχῃ καὶ τὴν σύναψιν συμβάσεως καταλλήλου μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ ἁγανοῦ κράτους.

— Τὴν Δευτέραν ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ ἐπετείῳ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Χαριλάου Τρικούπη, προσέτρεξεν ὡς εἰς προσκύνημα εἰς τὸν τάφον αὐτοῦ ἄπειρον πλῆθος κόσμου, ἵνα ἐκφράσῃ τὴν κατατρυχούσαν αὐτὸ μερίστην θλίψιν. Πρώτη, πρώτη, λίαν πρωὶ μετέβη ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ κυρία Σοφία Τρικούπη εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ ἀφ' οὗ ἠκολούθη ἐν τῷ ναυδρίῳ τὴν θείαν λειτουργίαν μετέλαβε δὲ καὶ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, διηυθύνθη μετὰ τοῦ ἱερέως ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ καὶ ἤρξατο νὰ ἀναγινώσκῃ ἐπιμνημοσύνας εὐχάς, καθόσον ἔνεκεν τῆς Μεγάλης ἐβδομάδος δὲν ἐπιτρέπεται ἡ τέλεσις μνημοσύνου. Δὲν εἶχεν ὅμως ἀκόμη τελειώσει τὰς εὐχὰς αὐτοῦ ὁ ἱερεὺς, ὅτε ἤρξατο νὰ συρρέῃ τὸ πλῆθος, ἄλλοι μὲν ἐφ' ἀμαξῶν, ἄλλοι δὲ πεζῇ, καὶ νὰ περικυκλώσῃ τὸν ἀπλοῦν τάφον τοῦ Χαριλάου Τρικούπη, ὁ ὁποῖος ἐντὸς ἐλίγου χρονικοῦ διαστήματος κατεκαλύφθη ἐκ τῶν στεφάνων, ἐκ τῶν ἀνθοδεσμῶν καὶ ἐκ τῶν ἀνθῶν, τὰ ὁποῖα οἱ προσερχόμενοι ἐκόμιζον καὶ ἐναπέθετον μετὰ δακρύων ἐπ' αὐτοῦ. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποτον ἐκίνησε εἰς συγκίνησιν τὴν ψυχὴν τοῦ ἀδιαφθόρου ἐκ τοῦ πολιτικοῦ πάθους θεατοῦ καὶ ἀφήρηκεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τὸ δάκρυ, ἦτο ἡ προσέλευσις τοῦ μικροῦ λεγομένου λαοῦ, τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ὅστις ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἠσθάνθη καὶ αἰσθάνεται ἤδη τὴν ἑλλειψιν ἐκ τοῦ μέσου αὐτοῦ, τοῦ ἀκραίφονος πατριώτου.

— Πληροφορούμεθα ἐκ διπλωματικῆς πηγῆς, ὅτι ἡ Ρωσία μετὰ τὴν ἐκκένωσιν τῆς Θεσσαλίας θὰ κινήσῃ ἐκ νέου τὴν λύσιν τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος, ὑποβάλλουσα εἰς τὴν ἔγκρισιν τῶν λοιπῶν Δυνάμεων τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου καὶ πλῆρες σχέδιον αὐτονομίου πολιτεύματος τῆς Κρήτης. Ἐπὶ τοῦ σχεδίου τούτου ἡ Ρωσία εὐρίσκει εἰς συνεν-

νόσιν μετὰ τῶν ἄλλων δύο Δυνάμεων, τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας.

— Ὁ ἐν Χανίοις γενικὸς πρόξενος τῆς Ρωσίας εὐρίσκει εἰς συνεννοήσεις μετὰ τῆς Κρητικῆς Συνελεύσεως καὶ μετὰ βέβαιων τῶν Χανίων καὶ τοῦ Ἡρακλείου, συλλέγων πληροφορίας αἰτηθείσας ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεώς του. Ἐκ τινῶν δ. μιλίων τοῦ κ. Δ' Ἑμερικ πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς Συνελεύσεως ἀφίνονται νὰ ἐννοηθῶσιν αἱ προθέσεις καὶ τὰ σχέδια τῆς Ρωσίας διὰ τὴν λύσιν τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος.

— Ὁ ἐκ Πετρούπολεως ἐπιστέλλων εἰς τὴν βενναίαν «Πολιτικὴν Ἀνταπόκρισιν» ἀναφέρει εἰς ἐν τῶν τελευταίων φύλλων τῆς ἐφημερίδος, ὅτι ἡ ρωσικὴ Κυβέρνησις μετὰ τὴν πλήρη τακτοποίησιν τῶν ἑλληνοτουρκικῶν λογαριασμῶν θὰ ἐπισπεύσῃ τὴν λύσιν καὶ τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος, τοῦ διοικητοῦ καὶ τοῦ ὅλου Κρητικοῦ ζητήματος.

— Ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος ἀναμένονται αἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Αὐστρίας ἐν τῇ ἐπιτροπῇ τοῦ ἐλέγχου, οἱ ὁποῖοι μετὰ τῶν ἀφικθέντων ἀντιπροσώπων τῶν ἄλλων Δυνάμεων κ.κ. Μπύλωρ, Τρωιάνσκη καὶ Νόμπιλι θὰ ἀπαρτίσουν τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ἐλέγχου. Ὡς γνωστόν, ἡ λειτουργία τοῦ ἐλέγχου ἀρχίζει ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τοῦ δανείου, ἥτοι ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς συμβάσεως τῆς ἐκδόσεως τοῦ δανείου.

— Ὁ πολὺς Ἀπόστολος Στεφανίδης διευθυντὴς τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐπὶ τῇ πλατείᾳ Τξέλεπης ξενοδοχείου κατ' ἐκάστην εὐτρεπίζει τὸ ξενοδοχεῖον αὐτοῦ διὰ νέων ἐπιπλῶν, οὕτως ὥστε ἄπαντες οἱ ἐκ Πειραιῶς διερχόμενοι νὰ εὐρίσκωσιν ἄκραν περιποίησιν, ἀνεσιν καὶ καθαριότητα. Διὰ τοῦτο ὅσοι διέρχονται ἐκ Πειραιῶς νὰ μὴ λησμονῶσι τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο, ἀφοῦ καὶ εἰς πᾶσαν εὐκολίαν καὶ ἐξυπηρέτησιν εἶνε πρόθυμος ὁ κ. Στεφανίδης, πάντοτε ἄσκνος καὶ δραστήριος.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ ἑταιρία ὁ «Ἑλληνισμός» ἐξέδωτο καὶ τὸ δεύτερον φυλλάδιον (Φεβρουάριος) τῆς ἐθνικῆς ἐπιθεωρήσεως, ἣν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἐπεχειρήσε.

Καὶ τὸ β' τοῦτο φυλλάδιον ἀμιλλᾶται πρὸς τὸ πρῶτον ἐν μὴ ὑπερβάλλῃ κατὰ πολὺ τοῦτο.

Πραγματεῖαι οἱ αἱ δημοσιευόμεναι ἐν τῷ β' τοῦτω τεύχει καὶ ὡν μνήμην παρακατιῶν ποιούμεθα, πρέπει νὰ καταστῶσι κτήμα τῶν πολλῶν, ἀπόκτημα πάντος Ἑλλήνου, διότι ἀφ' ἐνός μὲν διὰ τῆς μελέτης τῶν διατριβῶν τούτων διαβλέπομεν τὰ γενόμενα ἐθνικὰ σφάλματα, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου δι' ἀσκόμους τίνι τρόπῳ θὰ ἀποτρέψωμεν ἀπὸ τοῦδε καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τοὺς ἐπαπειλούμενους ἐθνικοὺς κινδύνους. Προσῆλθ' εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Λεσχόνησον βροντοφωνεῖ ὁ λιγὺς ἀγορητὴς καὶ ἐνθερμος πατριώτης κ. Ν. Καζάκης. — Τίς ἡ θέσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὴν γεωγραφικὴν διαμόρφωσιν καὶ τὸ κλίμα τῆς Ἑλληνικῆς γῆρας διδάσκει ὁ βιβλὸς ἐπιστήμων κ. Κ. Μητσόπουλος. — Περὶ τῆς δράσεως Ἑλλήνων καὶ Σερβίας ἐν Μακεδονίᾳ πραγματεύεται ὁ κύριος Παῦλος Καρολίδης. — Μακρὰν ἡ ἀπηγορευσις ἀφ' ἡμῶν παραινεῖ ὁ κ. Βλάσιος Σκορδέλης. Ἀλλὰ τίς παρστάς κατὰ τὸ τελεσθὲν πρὸ ἡμερῶν πολιτικὸν μνημόσυνον ὑπὸ τοῦ «Ἑλληνισμοῦ» δὲν ἐθαύμασε τὴν ἔκτασιν καὶ βαθεῖαν γνῶσιν τοῦ κ. Ν. Καζάκη καὶ τίς μὴ παρευρεθείς κατ' αὐτὸ δὲν ἐπεθύμησε νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐκφωνηθέντα λόγον;

Ι. ΔΑΜΠΡΙΔΗΣ δικηγόρος

Ἡπειρώτης

Ὁδὸς Ἀκαδημίας ἀριθ. 68.

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ τῆς Ἀδριατικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας μεταφέρθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Παρθενωγείου, ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ χρηματιστηρίου. Ὅπου καὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου».

Ὁ ἱατρός κ. Α. Ἀραβαντινὸς μετῴκησεν εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, οἰκία Μ. Μελά ἀριθ. 15.

Μεχ. Κούρας δικηγόρος ἐκ Ζίτσης, κατοικεῖ ἐν ὁδῷ Μαυρομηχάλη ἀριθ. 44.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ «Η ΒΟΥΛΗ», ἐντὸς τοῦ περιόλου τῆς Βουλῆς διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Ἰωαννίτου Ἰωάννου Γιαννοπούλου. Μαγειρικὴ ἀρίστη, καθαριότης καὶ περιποιήσις πρόθυμος.